

Μήνυμα Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας για την Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)



Το μήνυμά του για την Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

“Εάν θυμόμαστε διαρκώς τα πάθη και τις ταλαιπωρίες του Αποστόλου Παύλου, τα βάσανα και την μοναξιά του, θα καταλάβουμε πόση δύναμη βρίσκεται κρυμμένη στο σπήλαιο της Βηθλεέμ. Εάν αναλογιστούμε, πόση δύναμη και αντοχή χάρισε στον μεγάλο Απόστολο η συνάντησή του με τον Χριστό, θα γεμίσουμε ελπίδα και βεβαιότητα πως η έλευση του Θεού στην γη συνέτριψε όλες τις δυνάμεις του σκότους και της αμαρτίας. Εάν, με τον πνευματικό μας αγώνα, συρρικνώνουμε διαρκώς τα πάθη μας και αποστρέφουμε το βλέμμα από όλα εκείνα που μας χωρίζουν από την αλήθεια του Ευαγγελίου, μεταβάλλουμε την ψυχή μας σε σπήλαιο μέσα στο οποίο θα γεννηθεί η πηγή μιάς υπέρτατης χαράς που καμία δύναμη του κόσμου δεν μπορεί να μας προσφέρει.

Τίποτε πάνω από τον Χριστό δεν έβαλε ο Παύλος στην ζωή του. Αν ακολουθήσουμε το παράδειγμά του, ας είμαστε βέβαιοι πως καμία δυσκολία και καμία απειλή δεν

είναι σε θέση να μας στερήσει την χαρά της Θεικής παρουσίας Του”, ανέφερε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Άγαπητοί μου πατέρες καί αδελφοί,

Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Καθώς βαδίζουμε μέ γοργά βήματα πρὸς τὴν χαρμόσυνη νύχτα τῶν Χριστουγέννων, καθὼς ἡ καρδιά μας ἀρχίζει ἤδη νά γεύεται τὴν πρώτη χαρά γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἡ σημερινή ἀποστολική περικοπή προέρχεται ἀπὸ ψυχὴ ταλαιπωρημένη καί σῶμα ἀλυσσοδεμένο στίς φριχτές φυλακὲς τῆς Ρώμης. Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάσταση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅταν γράφει τὴν δεύτερη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ Τιμόθεο, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούσαμε σήμερα ἓνα συγκινητικό ἀπόσπασμα.

Ὁ μέγας Ἀπόστολος, σχεδὸν 67 χρονῶν πλέον, ἔχει συλληφθεῖ γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴ ἀστυνομία. Τό γνωρίζει, τό διαισθάνεται πὼς ἡ ἐπίγεια διαδρομὴ του φτάνει στό τέλος της. Τό σῶμα του δέν μπορεῖ πλέον νά ἀκολουθήσει τὰ σχέδιά του. Ἡ ψυχὴ του ὅμως δέν ἔχει χάσει ἀπολύτως τίποτε ἀπὸ τὸν ζῆλο καί τὴν πίστη του. Ἡ ἐπιστολὴ του αὐτὴ ἀποτελεῖ, οὐσιαστικά, τὴν πνευματικὴ του διαθήκη καί κάθε της λέξη ἔχει μέσα της ὅλη τὴν σοφία ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, μπροστὰ στὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστό, δέν ὑπολόγισε καμία κακουχία καί κανέναν κίνδυνο.

Δέν φτάνουν ὅμως μόνον αὐτὰ πού ὑποφέρει. Στὴν ἐπιστολὴ, χωρὶς θυμὸ ἀλλὰ μέ παράπονο, γράφει στὸν Τιμόθεο πὼς ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς συνεργάτες του. Ἐναν μόνον ἐξαιρεῖ:

«Ὁ Κύριος ἅς δείξει τό ἔλεός Του στὴν οἰκογένεια τοῦ Ὀνησιφόρου, πού μέ ἀνακούφισε πολλές φορές καί δέν ντράπηκε γιὰ τὴν φυλάκισή μου».

Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι φοβοῦνται νά τὸν πλησιάσουν καί κανεὶς ἀπὸ ὅσους τὸν ἄκουγαν στὰ τελευταῖα κηρύγματα του στὴν Ρώμη δέν φανερώνει τὴν πίστη του, διότι ὁ κίνδυνος νά συλληφθεῖ καί νά ὀδηγηθεῖ καί αὐτός στὸν θάνατο εἶναι μέγας.

Μέ τὴν αὐθεντία, λοιπόν, πού τοῦ δίνει ὁ πόνος πού νιώθει σέ ὅλο του τό κορμί, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει τὸν Τιμόθεο:

«Νά μὴν ντρέπεσαι, λοιπόν, νά ὁμολογεῖς τὸν Κύριό μας, οὔτε νά ντρέπεσαι γιὰ μένα, πού εἶμαι φυλακισμένος γιὰ χάρη του. Νά εἶσαι ἕτοιμος νά κακοπαθήσεις μαζί μ’ ἐμένα γιὰ τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, κι ὁ Θεός θά σοῦ δώσει τὴν δύναμη».

Μιλᾷ στὸν μαθητὴ του, εἶναι ὅμως σάν νά μιλᾷ στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς καί νά μᾶς

παρακαλεῖ:

«Ποτέ νά μήν ντραπεῖτε γιά τόν Χριστό καί τίποτα νά μήν ὑπολογίσετε μπροστά στήν ἀγάπη πρὸς Ἐκεῖνον, ὁ Ὅποῖος, χωρίς νά τό ἀξίζουμε, μᾶς ἀγάπησε ὅσο δέν μπορεῖ νά φανταστεῖ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς καί μᾶς ἔσωσε ἀπό τόν θάνατο».

Σέ λίγες ἡμέρες, μέσα στίς ὀλοφώτεινες Ἐκκλησιές μας, θά βρεθοῦμε ξανά στήν σκοτεινή ἐκείνη νύχτα, πού φωτίστηκε ἀπό τό ὑπέρλαμπρο ἄστρο τῆς Βηθλεέμ. Ἡ ψυχὴ μας θά γεμίσει συγκίνηση καί ἡ καρδιά μας θά δοξολογήσει τόν νεογέννητο Μεσσία. Ποῖοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι πού θά χαροῦν περισσότερο γιά τό φῶς αὐτό; Μά, ποιοί ἄλλοι ἀπὸ ἐκείνους πού ζοῦν μέσα στό σκοτάδι τοῦ πόνου, τοῦ φόβου καί τῆς ἀπογνώσεως. Μόνον ὅσοι ἔχουν βιώσει τό ἀπόλυτο σκοτάδι στήν ζωὴ αὐτή, εἶναι σέ θέση νά ἐκτιμήσουν τό οὐράνιο φῶς, ἀρκεῖ νά γεμίσουν τὴν καρδιά τους μέ πίστη καί εὐγνωμοσύνη γιά τόν ἐρχομὸ τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ὑπῆρξε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Μέσα στό ἀπόλυτο σκοτάδι τῆς ἀπαίσιας φυλακῆς του, μέσα στό βαθύ σκοτάδι τοῦ φόβου γιά τόν θάνατο πού πλησίαζε, βρῆκε τό κουράγιο νά ἀναπέμψει ὕμνο δοξολογίας, γράφοντας:

«Φανερώθηκε ὁ σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποῖος, ὄχι μόνον κατήργησε τόν θάνατο, ἀλλὰ καί γέμισε τὴν ζωὴ μας μέ ἀφθαρσία καί τό ὑπερκόσμιο φῶς τοῦ Εὐαγγελίου Του».

Εἶναι βέβαιο πὼς αὐτόν τόν συγκλονιστικό στίχο εἶχε διαβάσει καί ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας μας ὅταν ἔγραψε τόν ὑπέροχο ὕμνο:

«Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὖρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος».

Γνωρίζουμε βεβαίως πὼς, ὅταν ὁ Χριστὸς γεννήθηκε, ὁ Παῦλος δέν εἶχε ἀκόμα γεννηθεῖ. Ἀλλὰ καί ὅταν ἔμαθε γιά τόν Χριστό, ἡ Γέννησή Του μᾶλλον θά τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδιάφορη. Γιά ἐκεῖνον, ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στήν καρδιά του ὅταν ἦταν 30 χρονῶν, καθὼς βάδιζε πρὸς τὴν Δαμασκὸ γιά νά καταδιώξει τοὺς Χριστιανούς. Τότε ἦταν πού τό σκοτεινὸ σπῆλαιο τῆς καρδιάς του γέμισε ἀπὸ τό ὑπερκόσμιο φῶς τοῦ προσώπου τοῦ νεογέννητου Χριστοῦ. Τότε ἦταν πού ἡ πίστη καί ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Ἐσταυρωμένο πού τοῦ ἀποκαλύφθηκε, τόν γέμισε δύναμη καί ἀντοχή, ὥστε νά ἀντέξει 35 χρόνια διαρκοῦς μαρτυρίου, διωγμῶν, ἀπειλῶν, προσβολῶν καί πολλῆς μοναξιάς.

Γνώριζε, ὅμως, πὼς ἐμπιστεύτηκε τὴν ζωὴ του στὸν ἰσχυρότερο ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη δύναμη Θεό. Γνώριζε πὼς, ἀφού Αὐτός ἦταν μαζί του, βρισκόταν σέ θέση νά ἀντέξει ὅλη τὴν ἐγκατάλειψη ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν του ἀλλὰ καί ἐκ μέρους ἐκείνων πού δέν βρῆκαν τό θάρρος νά τόν ἀκολουθήσουν μέχρι τὸν τόπο τῆς φυλακίσεως καί τοῦ μαρτυρίου του.

«Αὐτοῦ τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ», γράφει, «ὑπῆρξα κήρυκας καί διδάσκαλος

στούς είδωλολάτρες. Καί ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς πού μοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Κύριος, ὑποφέρω χωρίς νά ντρέπομαι».

Καί ἀφού ἀνέφερε αὐτά στόν ἀγαπημένο του μαθητή, τόν παρακαλεῖ, ὅπως παρακαλεῖ καί ὅλους ἐμᾶς, γράφοντας:

«Πολλά ὑγιῆ καί πολλά ἀρρωστημένα θά δεῖτε καί θά ἀκούσετε στήν ζωή σας. Κάθε φορά πού ἀμφιβάλλετε, νά θυμᾶστε τά λόγια μου καί τό παράδειγμά μου, διότι ὅσα εἶπα καί ὅσα ἔκανα δέν ἦταν δικά μου, ἀλλά τά διδάχτηκα ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἐμπιστευτεῖτε τό Ἅγιο Πνεῦμα πού κατοικεῖ μέσα σας καί δέν θά χάσετε ποτέ τήν κληρονομιά πού σᾶς ἀφήνω».

Ἀδελφοί μου,

Ἐάν θυμόμαστε διαρκῶς τά πάθη καί τίς ταλαιπωρίες τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τά βάσανα καί τήν μοναξιά του, θά καταλάβουμε πόση δύναμη βρίσκεται κρυμμένη στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Ἐάν ἀναλογιστοῦμε, πόση δύναμη καί ἀντοχή χάρισε στόν μεγάλο Ἀπόστολο ἡ συνάντηση του μέ τόν Χριστό, θά γεμίσουμε ἐλπίδα καί βεβαιότητα πῶς ἡ ἔλευση τοῦ Θεοῦ στήν γῆ συνέτριψε ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ σκότους καί τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν, μέ τόν πνευματικό μας ἀγώνα, συρρικνώνουμε διαρκῶς τά πάθη μας καί ἀποστρέφουμε τό βλέμμα ἀπό ὅλα ἐκεῖνα πού μᾶς χωρίζουν ἀπό τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, μεταβάλλουμε τήν ψυχή μας σέ σπήλαιο μέσα στό ὁποῖο θά γεννηθεῖ ἡ πηγὴ μιᾶς ὑπέρτατης χαρᾶς πού καμία δύναμη τοῦ κόσμου δέν μπορεῖ νά μᾶς προσφέρει.

Τίποτε πάνω ἀπό τόν Χριστό δέν ἔβαλε ὁ Παῦλος στήν ζωή του. Ἄν ἀκολουθήσουμε τό παράδειγμά του, ἄς εἴμαστε βέβαιοι πῶς καμία δυσκολία καί καμία ἀπειλή δέν εἶναι σέ θέση νά μᾶς στερήσει τήν χαρά τῆς Θεϊκῆς παρουσίας Του.

Ἀμήν._

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ